

ser lingua non é fácil

Flandres

Flandres

Flandres, s. XIX

En 1830 é creado o Reino da Bélxica cunha zona de lingua francesa, a Valonia, e outra que fala unha variedade xermánica próxima do holandés, a Flandres. Charles Rogier, primeiro ministro belga, afirma en 1832:

Les premiers principes d'une bonne administration sont basés sur l'emploi exclusif d'une langue, et il est évident que la seule langue des Belges doit être le français. Pour arriver à ce résultat, il est nécessaire que toutes les fonctions civiles et militaires soient confiées à des Wallons; de cette manière, les Flamands, privés temporairement des avantages attachés à ces emplois, seront contraints d'apprendre le français, et l'on détruira ainsi à peu l'élément germanique en Belgique.

A resposta ven do *Vlaamse Beweging* ou Movemento Flamenco cuxo lema é:

«Of België met onze rechten, of onze rechten zonder België», ou, «a Bélxica con dereitos para todos ou os nosos dereitos sen a Bélxica».

Os principios básicos dunha boa administración baséanse na utilización exclusiva dunha lingua, e é evidente que a única lingua dos belgas debe ser o francés. Para alcanzar isto, é preciso todas as funcións civís e militares seren confiadas aos valons; desta maneira, os Flamengos, privados temporariamente das vantaxes ligadas a estes usos, veranse forzados a aprender o francés, e destruírase desta forma, paulatinamente, o elemento xermánico na Bélxica.

No seu interior existe unha pugna entre os particularistas, defensores dun flamengo desligado do holandés e os integracionistas, partidarios da unidade lingüística. A vitoria destes últimos é de grande importancia porque mostra que se a lingua dos flamengos goza dun estatuto nacional na Holanda tamén o pode ter na Flandres.

Flandres, s. XX

Na Primeira guerra mundial, 80% dos soldados son flamengos e non entenden o francés dos seus mandos. Cada flamengo morto en combate é enterrado baixo unha lápida que reza: *Mort pour la Patrie*.

En 1970 a constitución belga reconece un país federal, formado por tres comunidades: a flamenga, a francesa e a alemá e tres rexións: a valona, a flamenga e Bruxelas. Na actualidade, existe un rexime de unilingüismo territorial nas rexións flamenga e valona, un modelo similar ao da Suíza e o Quebec.

Por outras palabras, a lingua das institucións públicas, do ensino e da xustiza é a propia de cada comunidade.

